

Arrest

nr. 62 255 van 27 mei 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partijen (hierna: verzoekers) voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner afkomstig uit Kosovo Polje. U bent volgens de Roma tradities gehuwd met D. I. (...) (O.V. 6.436.188). Ten tijde van de oorlog in Kosovo kwam de Servische militaire politie u halen uit uw woning. U moest voor hen lijken gaan verzamelen. Tien dagen voor het begin van de NAVO bombardementen ging uw zus S. (...) met uw moeder naar de markt in Pristina. Daar waren etnische Albanezen aan het betogen en de politie of brandweer probeerde de manifestanten uiteen te drijven met waterkanonnen. Uw zus S. (...) werd er vertrappeld. Een ziekenwagen bracht haar naar Podgorica (Montenegro) waar ze overleed. Uw broer M. (...) werd ook vertrappeld tijdens die manifestatie. Hij is niet overleden maar hij werd in België nog geopereerd aan de verwondingen die hij destijds had opgelopen. Bij het begin van de NAVO bombardementen vluchtte u met uw oom naar Novi Pazar. Uw moeder kwam u daar enige tijd later vervoegen. U keerde naar Kosovo terug met uw ouders, broers en zussen. Alle Roma zigeuners werden er echter verjaagd door etnische Albanezen. Ze kwamen binnen in jullie woning en uw vader werd door hen geslagen. Jullie vluchtten opnieuw naar Novi Pazar. U woonde er in een tent onder een brug. Uw ouders woonden enige tijd in een appartement in Kraljevo maar omdat ze de huur niet konden betalen kwamen ze bij u in de tent wonen. Om te overleven verzamelde u metaal en doorzocht u vuilnisbakken. Uw oom had een paard gekocht zodat jullie de spullen konden vervoeren in een karretje. In 2001 vertrok u met uw partner naar Italië. Uw vader kwam u daar ook vervoegen. In de vierde maand van 2009 keerde u terug naar Novi Pazar. U verbleef daar nog vijftien of twintig dagen en reisde dan met uw familie naar België. U hebt in België asiel aangevraagd op 25 mei 2009. U beschikt over een geboorteakte dd. 12 januari 2005, de geboorteakte en het nationaliteitsattest van uw zus S. (...), een verblijfsdocument uit Italië waaruit blijkt dat u er een asielaanvraag deed dd. 14 augustus 2001, en een medisch attest van uw partner afgeleverd in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot Kosovo- uw land van geboorte waar u tot omstreeks juni 1999 heeft verbleven en waarvan u beweert de nationaliteit te bezitten- dient gewezen te worden op tal van tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen (CGVS, p. 2). Deze ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Kosovo. Zo legde u onduidelijke verklaringen af met betrekking tot het moment van uw vertrek uit Kosovo. Aanvankelijk beweerde u dat u Kosovo in 1999 samen met uw oom verliet omwille van de oorlog om de NAVO bombardementen te ontvluchten. In 2001 keerde u naar Kosovo terug (CGVS, p. 2). Daarna stelde u dat u reeds in 1999 naar Kosovo terugkeerde, na een verblijf van ongeveer twee maanden in Servië (CGVS, p. 2 en 3). U beweerde vanuit Servië teruggekeerd te zijn samen met uw ouders, broers en zussen. Geconfronteerd met het feit dat uw moeder nooit enige melding maakte van een terugkeer naar Kosovo uit Servië antwoordde u dat uw moeder zich dat niet herinnert (CGVS, p. 3), hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan aanvaard worden. Vervolgens beweerde u dat uw zus S. (...) en uw broer M. (...) tien dagen voor het begin van de NAVO bombardementen met uw moeder naar de markt in Pristina gingen. Daar vond op dat moment een betoging plaats van etnische Albanezen. De autoriteiten waren te plaatse met waterkanonnen. Aanvankelijk verklaarde u dat uw zus S. (...) daar door een wagen werd overreden (CGVS, p. 6). Daarna wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat S. (...) vertrappeld werd. S. (...) werd met een ziekenwagen naar Podgorica gebracht en overleed daar (CGVS, p.6, 7 en 10). De verklaringen van uw moeder mbt de omstandigheden van de dood van S. (...) verschillen echter fundamenteel van de uwe. Ze verklaarde dat alle Roma uit jullie wijk in Kosovo Polje uit hun woningen verjaagd werden door etnische Albanezen en samen vertrokken. Tijdens die vlucht werd uw zus S. (...) in de mensenmassa vertrappeld (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de overlijdensdatum van S. (...) moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Hoewel u zou meegereisd zijn naar Podgorica wist u niet te vertellen in welk ziekenhuis ze stierf (CGVS, p. 7). Bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd. Daaruit blijkt immers dat er in die periode in geen demonstraties plaatsvonden in Pristina en dat integendeel de bewegingsvrijheid van etnische Albanezen er beperkt was. Verder verklaarde u dat etnische Albanezen voor jullie vlucht uit Kosovo in jullie woning binnenkwamen en uw vader hebben geslagen. Hierbij beschadigden ze zijn gebit (CGVS, p. 3). Uw moeder verklaarde in dit verband echter dat uw vader door etnische Albanezen buiten uit een groep vluchtende personen gesleurd werd en geslagen werd (CGVS moeder, p. 2 en 6).

Geconfronteerd met de verklaringen van uw moeder antwoordde u dat haar versie van de feiten misschien wel de juiste is, maar dat u veel vergeet (CGVS, p. 3). Ten slotte beweerde u dat u ten tijde van de oorlog door de Servische militaire politie werd meegenomen om lijken te verzamelen (CGVS, p. 9). Uw moeder maakte hier echter geen enkele melding van. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u dit niet aan uw moeder vertelde om haar niet ongerust te maken (CGVS, p. 9). Daarna verklaarde u dat uw moeder dat wel had opgemerkt en u vroeg waar u naartoe ging, om dan te stellen dat uw moeder niets vermoedde en om ten slotte te concluderen dat uw moeder een slecht geheugen heeft (CGVS, p. 10). Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u Kosovo heeft verlaten voor de onafhankelijkheidsverklaring. In dit verband dient er op gewezen te worden dat u op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit. Uit uw verklaringen en die van uw partner D. (...) blijkt dat jullie tot 1999 inwoners waren van Kosovo Polje, Kosovo (CGVS, p.2 en CGVS partner, p. 2). Bijgevolg bevinden jullie zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen.

U verklaarde dat u niet naar Kosovo kunt terugkeren omdat u vreest dat etnische Albanen u zouden doden (CGVS, p. 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de

drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Vervolgens dient opgemerkt dat u in 2001 naar Italië bent vertrokken (CGVS, p. 4). Hoelang u in Novi Pazar, Servië verbleef voor uw vertrek naar Italië valt niet vast te stellen gezien uw tegenstrijdige verklaringen over uw terugkeer naar Kosovo na uw eerste vertrek (zie boven). U beweerde dat u in april 2009 vanuit Italië naar Servië terugkeerde en dat u daar nog vijftien tot twintig dagen verbleef in slechte omstandigheden onder een brug, alvorens naar België te reizen. U legde echter geen enkel bewijs neer van uw terugkeer naar Servië. Gevraagd naar documenten (identiteitsdocumenten, biljetten openbaar vervoer, kasticketten van een winkel) die uw terugkeer zouden kunnen staven antwoordde u nergens over te beschikken en dit omdat u in een tent woonde (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar terugnameverzoek dat jullie rechtstreeks van Italië naar België zijn gekomen (terugnameverzoek partner DVZ, vraag 15). U repliceerde hier op dat uw partner erg ziek is en niet weet wat ze zegt, hetgeen bezwaarlijk als aannemelijke uitleg kan worden weerhouden (CGVS, p. 5). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u in 2009 vanuit Italië naar Servië teruggekeerd zijn en daar gedurende enkele weken onder een brug gewoond hebben.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat ik tav uw partner D. I. (...) (O.V. 6.436.188), uw ouders F. (...) en S. B. (...) (O.V. 6.436.205), en uw schoonzus Z. B. (...) (O.V. 6.436.203) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, die van uw zus S. (...) en uw verblijf in Italië, hetgeen niet betwist wordt. Betreffende het medisch attest van uw partner D. (...) verwijs ik naar haar weigeringsbeslissing waarvan een kopie als bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, zijnde tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), verwijst naar de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker, daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft zich hoofdzakelijk steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van verzoekster wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Vooreerst verklaarde u dat u psychische problemen heeft omdat u bijna twaalf jaar geleden ten tijde van de Navo bombardementen in Kosovo getuige was van de verkrachting van uw moeder door etnische Albanen (CGVS, p. 2 en 3). Er dient echter gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen te relativeren. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent zeer vaag en incoherent (CGVS,

p. 2 en 3). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen enkele melding van uw psychische problemen. In het kader van uw terugnameverzoek werd nochtans expliciet gevraagd naar uw gezondheidstoestand. U maakte geen melding van enige gezondheidsproblemen. Integendeel, u weigerde zelfs om verklaringen af te leggen en een vragenlijst in te vullen (zie nota DVZ dd. 11/02/2010). U motiveerde uw weigering door te stellen dat de beschikbare tolk uw schoonmoeder had beledigd (CGVS, p. 5 en 6), hetgeen bezwaarlijk als aanvaardbare uitleg kan worden weerhouden voor een weigering om verklaringen af te leggen bij een Belgische asielinstantie.

Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit. Bovendien hebt ook op het Commissariaat-generaal nagelaten om te antwoorden op elementaire vragen mbt uw persoon. Zo herinnerde u zich niet hoe oud u was toen u bij uw partner ging wonen. U wist niet eens bij benadering te vertellen wanneer u met uw partner naar Italië vertrok, en gevraagd waar uw kinderen geboren werden moest u het antwoord schuldig blijven. Geconfronteerd met de verklaringen van uw partner die stelde dat jullie vier kinderen in Italië geboren zijn kon u dat bevestigen noch ontkennen (CGVS, p. 2 en 4). Aanvankelijk verklaarde u dat u na de oorlog nog naar Kosovo teruggekeerd was om dat vervolgens te ontkennen (CGVS, p. 4). Toen u gewezen werd op het feit dat van een kandidaat vluchteling verwacht mag worden dat deze zijn medewerking verschaft en tenminste antwoordt op elementaire vragen betreffende zijn persoon verwees u naar uw psychische toestand (CGVS, p.2). U legde een aantal medische attesten neer afgeleverd door een huisarts uit Schilde en een medische vragenlijst bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd door een huisarts uit Luik. Er dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien hebt u in België nooit een specialist (psycholoog of psychiater) geraadpleegd. U verblijft hier nochtans al sinds mei 2009. Dat een complexe diagnose als PTSD gesteld kan worden door een huisarts amper vijf dagen na het indienen van uw asielaanvraag in België is niet aannemelijk. Hoewel u volgens uw partner ongeveer acht jaar in Italië hebt gewoond raadpleegde u daar geen arts nav uw psychische problemen (CGVS, p. 5). Nochtans liet u zich er wel behandelen voor een longziekte (CGVS, p. 5). Merkwaardig is ook dat dokter Muyldermans verschillende attesten met een bijna identieke inhoud heeft afgeleverd met soms een tussentijd van minder dan een maand. Zo leverde ze op 25/10/2010, 08/11/2010 en op 12/01/2011 attesten af met identieke inhoud. Er kan uit deze attesten niet afgeleid worden met welk doel ze werden opgesteld en afgeleverd (informatie voor een specialist na doorverwijzing, op eigen vraag, ...). In voornoemde attesten stelt dokters Muyldermans dat u verschillende familieleden heeft verloren tijdens de oorlog. Noch u, noch uw partner A. (...) maakten daar echter enige melding van. Bevreemdend is ook dat u helemaal naar Luik reisde om uw medische vragenlijst te laten invullen door een gewone arts, namelijk dokter Mirko Marsic, terwijl uit uw documenten blijkt dat u toen al in behandeling was bij dokter Muyldermans. In de medische vragenlijst wordt bovendien vermeld dat u op dat moment woonachtig was in Schilde. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde psychische problematiek op de helling gezet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens beroepen zij zich op een schending van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekers betwisten de motivering dat er in Kosovo geen discriminatiepraktijken meer voorkomen ten aanzien van Roma die zodanig erg zijn dat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, verweerder haalde zelf aan dat de autoriteiten deze discriminatie in toenemende mate erkennen en een oplossing trachten te vinden voor dit complexe probleem. Het plan voor de integratie van Roma, dat overigens slechts in werking trad op het moment dat verzoekers uit Kosovo vertrokken, werd tot op heden op generlei wijze geconcretiseerd. Uit het recent verschenen rapport van Amnesty International, getiteld "*Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo*" (september 2010), blijkt dat de situatie in Kosovo voor Roma zodanig ernstig is dat Amnesty International een tijdelijke opschorting vraagt voor hun gedwongen terugkeer. Zelfs de meest fundamentele basisrechten worden niet gegarandeerd, waardoor er een schending voorligt van artikel 3 EVRM. De draagwijdte van deze discriminatie reikt erg ver – zij manifesteert zich op het gebied van scholing, de arbeidsmarkt, bepaalde sociale voordelen, enzovoort – en maakt het leven van verzoekers in hun land van herkomst ondraaglijk. Het CEDOCA-rapport, dat een laatste update kende in oktober 2010, verzwijgt ten onrechte deze bevindingen. Verzoekers concluderen dat de vaststellingen van verweerder betreffende de Kosovaarse grondwet, de antidiscriminatiewet en de concrete plannen ter verbetering van het statuut van de Roma in schril contrast staan met voormeld rapport en verweerder niet op objectieve wijze te werk is gegaan.

3.2.3.2. Betreffende het verweer dat er een schending van artikel 3 EVRM voor ligt, wijst de Raad er vooreerst op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Daarnaast benadrukt de Raad dat verweerder nergens het loutere bestaan van discriminatie ontkende. Verweerder constateerde enkel dat de veiligheidssituatie voor de RAE-gemeenschap in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk is gewijzigd en uit verschillende vaststellingen blijkt dat er geen sprake meer is van veralgemeend interetnisch geweld tegenover deze bevolkingsgroep. Een verwijzing naar de Kosovaarse grondwet, een antidiscriminatiewet en concrete plannen ter illustratie van het verbeterde statuut van de Roma zijn niet terug te vinden in de bestreden beslissingen. De Raad stelt integendeel vast dat verweerder erkende dat, ondanks het feit dat redelijke

maatregelen werden getroffen ter bevordering van de integratie van de RAE-gemeenschap in de Kosovaarse maatschappij, nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd.

Niettemin oordeelde verweerder dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. De door verzoekers in de voetnoten geciteerde passages van het Amnesty International rapport doen hieraan geen afbreuk. Integendeel, verzoekers citeren in de eerste plaats zelf een paragraaf die verwijst naar het standpunt van UNHCR, zijnde “*All claims by asylum-seekers from Kosovo should be considered on the basis of their individual merits*” (voetnoot 1, p. 4 verzoekschrift). Verzoekers erkennen aldus dat elke asielaanvraag, inclusief die van de RAE-gemeenschap, op haar intrinsieke merites dient te worden beoordeeld. De door Amnesty International besproken uiterst globale situatie van Roma in Kosovo kan geenszins tot de conclusie leiden dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond.

Het verwijt dat de door CEDOCA opgestelde informatiebundel geen rekening houdt met de bevindingen uit voormeld rapport raakt kant noch wal, nu reeds werd aangestipt dat uit de geciteerde passages blijkt dat dit rapport enkel in algemene bewoordingen de positie van de Roma in Kosovo schetst, daar waar de *Subject Related Briefing aangaande de situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë, Kosovo Polje* (administratief dossier verzoeker, stuk 19, landeninformatie, document 3) zich toespitst op de gemeente waar verzoekers van afkomstig zijn en aldus een welomlijnde regio behandelt en verweerder zelf aangeeft dat nog niet alle initiatieven ter integratie van de RAE-gemeenschap ten volle werden geïmplementeerd.

De Raad constateert voorts dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het in de verf zetten van voormeld rapport, zonder zich enige moeite te getroosten dit te verbinden aan hun specifieke relaas teneinde de motivering van verweerder met concrete argumenten te weerleggen.

Terwijl verzoekster tijdens het verhoor bij verweerder nauwelijks enige medewerking verleende en talloze keren het antwoord op de aan haar gestelde vragen aangaande het asielrelaas schuldig bleef – en dit omwille van het feit dat zij met psychische problemen zou kampen, hetgeen in de bestreden beslissing ongeloofwaardig werd bevonden en in het verzoekschrift niet wordt aangevochten – bleek ook verzoekers verklaring frappante onwetendheden te bevatten, met name omtrent de dag en plaats van het overlijden van zijn zus S., hetgeen nochtans een wezenlijk element uit het relaas betreft. Zijn verklaringen aangaande de verwondingen van zijn vader door enkele etnische Albanezen en tevens het overlijden van zijn zus S. en de verwondingen van zijn broer M. tijdens een manifestatie enkele dagen vóór de NAVO bombardementen druisten bovendien in tegen de verklaring van zijn moeder, wiens verhoorverslag als kopie bij het administratief dossier van verzoeker werd toegevoegd. Bovendien stelde verweerder vast dat er in voornoemde periode geen demonstraties plaatsvonden in Pristina en dat de bewegingsvrijheid van etnische Albanezen juist erg beperkt was. Betreffende de afgelegde reisweg strookten verzoekers verklaringen dan weer niet met die van zijn echtgenote. In het licht van al deze inconsistenties en onwetendheden concludeerde verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

Vermits verzoekers op geen enkele wijze pogen deze motivering te weerleggen, wordt zij als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat verweerder uitgebreid melding maakte van de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de Kosovo Police, de EULEX en de KFOR, wordt geboden aan minderheden en als toereikend wordt beschouwd. Ook deze motivering wordt geenszins door verzoekers weerlegd.

3.2.4. De door verweerder vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe, in samenlezing met de specifieke situatie in Kosovo Polje en de vaststelling dat de mogelijkheid aanwezig is zich te kunnen beroepen op een als toereikend beschouwde bescherming, om verzoekers de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voornoemde wet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle stukken waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier verzoeker, stuk 19 en administratief dossier verzoekster, stuk 20) en dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 januari 2011 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT